

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, Mgr. MUDr. Radan Kuča, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková a Mgr. Martina Douchová, projednal v ústním jednání dne 9. 11. 2010 návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů ze dne 26. 3. 2010 podaný předsedkyní Okresního soudu Plzeň - jih, **JUDr. Věrou Oravcovou, Ph. D.**, proti **JUDr. J. D.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Plzeň - jih, se sídlem Jablonského 7, Plzeň

t a k t o:

Kárné řízení proti

**kárně obviněnému soudnímu exekutorovi
JUDr. J. D.**

pro skutek, že

1. jako soudní exekutor v řízení vedeném u Exekutorského úřadu Plzeň - jih pod sp. zn. 16 Ex 4361/05, přesto, že usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 17. 8. 1995, sp. zn. E 779/95, byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí ve společném jmění manželů J. Č. a M. Č., zapsaných na LV č. 117 pro katastrální území Radovesice u Líbochovic, obec Radovesice u Katastrálního pracoviště v Litoměřicích, postihl tyto nemovitosti svým exekučním příkazem ze dne 20. 7. 2005, sp. zn. 16 Ex 4361/2005, a pokračoval v provádění exekuce jejich prodejem, přičemž dne 1. 10. 2007 provedl jejich dražbu a udělil příklep a dále nerespektoval usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2009, č. j. 11 Co 24/2008 - 65, jímž bylo usnesení o udělení příklepu změněno tak, že se vydražitelé příklep neudělují, přitom krajský soud vyslovil právní názor, že zde existovala překážka věci rozhodnuté a postup exekutora byl nezákonný. Soudní exekutor předmětné usnesení zaslal zástavnímu věřiteli - obchodní společnosti CORSAIR (Luxembourg) N° 11 S. A., se sídlem L-111 5 Luxembourg, Boulevard Konrad Adenauer 2, Lucembursko, IČ 90447 současně s dražební vyhláškou ze dne 18. 6. 2009, sp. zn. 16 Ex 4361/05, kterou nařídil na den 24. 7. 2009 dražební jednání, jehož předmětem jsou shora uvedené nemovitosti, a tedy dále pokračoval v provádění exekuce prodejem shora specifikovaných nemovitostí, byť překážka věci pravomocně rozhodnuté dosud neodpadla, neboť výkon rozhodnutí pod sp. zn. E 779/95 dosud nebyl pravomocně zastaven,

2. jako soudní exekutor v řízení vedeném u Exekutorského úřadu Plzeň - jih pod sp. zn. 16 Ex 643/04, přesto, že usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 27. 6. 2000, č. j. 35 E 3922/99 - 15, byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí zapsaných

na LV č. 2782 pro k. ú. Bílina povinného P. Š. a tento výkon rozhodnutí nebyl ukončen, nařídil exekučním příkazem ze dne 17. 2. 2004 exekuci prodejem těchto nemovitostí, dne 4. 10. 2007 provedl dražbu předmětných nemovitostí a udělil příklep.

t e d y

jako soudní exekutor měl závažně a opětovně porušit povinnost stanovenou právním předpisem,

č í m ž s e m ě l d o p u s t i t

kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu

s e z a s t a v u j e .

O d ů v o d n ě n í :

Předsedkyně Okresního soudu Plzeň - jih podala dne 26. 3. 2010 na soudního exekutora JUDr. J. D. kárnou žalobu, ve které uvádí, že jmenovaný exekutor ve věci povinného J. Č. vedené pod sp. zn. 16 Ex 4361/05 a ve věci povinného P. Š. vedené pod sp. zn. 16 Ex 643/04 závažně porušil povinnosti stanovené právním předpisem tím, že provedl exekuci prodejem nemovitostí ve vlastnictví povinných, přestože již dříve byl soudy nařízen výkon rozhodnutí prodejem stejných nemovitostí a byla tak dána překážka věci pravomocně rozhodnuté. Podle názoru kárné žalobkyně kárně obviněný soudní exekutor tímto spáchal kárné provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu, za což mu navrhla uložit kárné opatření podle § 116 odst. 3 exekučního řádu. K důkazu kárná žalobkyně odkázala na spisy Okresního soudu v Teplicích 14 Nc 9235/2004 a 35 E 3922/99, spisy Okresního soudu v Litoměřicích Nc 5520/2005 a E 779/95, spisy Exekučního úřadu Plzeň - jih 16 Ex 4361/2005 a 16 Ex 643/04 a dohledový spis Okresního soudu Plzeň - jih 18 St 12/2009.

Kárně obviněný exekutor v písemném vyjádření ke kárné žalobě uvedl s odkazem na ustanovení § 117 odst. 4 exekučního řádu a ustanovení § 177 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále „trestní řád“), že návrh na zahájení kárného řízení postrádá základní zákonné náležitosti, neboť v žalobě není vymezen skutek. Přitom podle § 220 trestního řádu. soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Právní úprava upravující kárný postih soudců a dalších neumožňuje návrh vrátit. Podaný návrh je tedy neprojednatelný. V návaznosti na to kárně obviněný exekutor dovodil, že bude-li předmětný návrh věcně projednáván, dojde k porušení jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť neví, z čeho je obviňován, neví tedy, čemu se má bránit.

Kárně obviněný exekutor dále namítl, že kárná žaloba byla podána po uplynutí zákonné lhůty a údajný skutek je proto prekludován. Upozornil, že podle § 117 odst. 3 exekučního řádu musí být kárná žaloba podána do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění

dozvěděl. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců. Kárná žalobkyně se o údajném skutku dozvěděla dne 28. 7. 2009. Vyžádala si pouze spisy okresních soudů a jeho vyjádření, jiné důkazy (jeho exekuční spisy) si neopatřila, neprovedla žádné přípravné úkony. Své vyjádření jí doručil dne 29. 9. 2009, spis Okresního soudu v Litoměřicích ve věci povinného Č. vrátila dne 4. 11. 2009. Dne 16. 11. 2009 urgovala doručení spisu povinného Š., jiné úkony neprovedla a až 26. 3. 2010 podala návrh na zahájení kárného řízení.

Podle názoru kárně obviněného exekutora kárná žalobkyně porušila ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a čl. 40 odst. 2 Listiny, neboť je její povinností navrhnout a předkládat důkazy. K podání návrhu na zahájení kárného řízení jí stačila pouze stížnost advokátky Bernardové (právní zástupkyně oprávněného), kterou do tohoto návrhu zcela přejala. V souvislosti s tím kárně obviněný exekutor namítl, že subjektivní lhůtu nelze prodlužovat bez vážných důvodů a toto prodloužení nelze odůvodňovat údajnou časovou náročností, když ze všech spisů je zřejmé, že nebyl proveden jediný přípravný úkon. Subjektivní lhůta k podání návrhu na zahájení kárného řízení uplynula kárné žalobkyni marně, věc je tedy prekludována.

Z těchto důvodů kárně obviněný exekutor navrhl, aby kárný senát zastavil kárné řízení, neboť je zde důvod uvedený v § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. v platném znění.

Při ústním jednání konaném dne 9. 11. 2010 kárně obviněný exekutor opětovně poukázal na své písemné vyjádření a setrval na námitkách, které vznesl v písemném vyjádření.

Kárná žalobkyně k otázce včasnosti žaloby uvedla, že zachovala osmiměsíční lhůtu, neboť v prodloužené dvouměsíční lhůtě (dle § 117 odst. 3 exekučního řádu) prováděla přípravné úkony, snažila se získat spisy z okresních soudů, kterých se věc týkala tak, aby byly soustředěny na jednom místě k tomu, aby mohla ověřit listiny, které pouze v kopii doložila stěžovatelka a aby mohla osvědčit obsah podané stížnosti.

Kárný senát dospěl k závěru, že kárná žaloba byla podána opožděně.

Podle ustanovení § 117 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále „exekuční řád“) musí být kárná žaloba podána do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců.

Subjektivní lhůta 6 měsíců i objektivní lhůta 3 roky jsou lhůty prekluzivní, to znamená, že jejich uplynutím zaniká právo podat kárnou žalobu. Termín dozvědět se o kárném provinění přitom neznamená, že již v tomto okamžiku musí být najisto podstaveno, že k jednání zakládajícímu kárné provinění došlo; zde postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání toho, že ke kárnému provinění došlo o koho je za ně odpovědný je až předmětem kárného řízení. Významný je proto okamžik vědomosti kárného žalobce o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní hodnocení v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke kárnému provinění došlo či nikoli. Byť jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ kárného žalobce založit na objektivní skutečnosti, tj. datu, kdy tomuto orgánu došlo např. oznámení, v daném případě stížnost na postup exekutora

V projednávané věci není sporu ani pochyb o tom, že kárná žalobkyně se dozvěděla o postupu exekutora v jednotlivých případech, tzn. dozvěděla se o konkrétních skutcích dne 28. 7. 2009 ze stížnosti na postup exekutora podané advokátkou Mgr. Soňou Bernardovou, která tak učinila na základě plné moci stěžovatele zástavního věřitele CORSAIR (Luxembourg) N° 11 S. A. V podané stížnosti byly detailně specifikovány předmětné exekuce spisovými značkami exekutorských spisů, byl podrobně popsán průběh jednotlivých řízení, veškerá tvrzení ve stížnosti uvedená byla doložena listinnými důkazy, ke stížnosti bylo přiloženo 17 příloh obsahujících skutečnosti, o které se stížnost opírá. Mimo jiné bylo rovněž přiloženo:

Usnesení Okresního soudu v Litoměřicích č. j. E 779/95 ze dne 17. 8. 1995, Předvolání Okresního soudu v Litoměřicích č. j. E 779/95 - 312 ze dne 16. 7. 2007, Usnesení soudního exekutora JUDr. J. D. č. j. 166 Ex 4361/05 ze dne 4. 7. 2007, Vyrozumění soudního exekutora ze dne 3. 9. 2007 o odročení dražebního jednání, Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 11 Co 24/2008 - 65 ze dne 24. 3. 2009, Rozhodnutí o příklepu č. j. 16 Ex 4361/05 ze dne 1. 10. 2007, Dražební vyhláška soudního exekutora č. j. 16 Ex 4361/05 ze dne 18. 6. 2009, Výpis z katastru nemovitostí LV č. 2782 k. ú. Bílina, Usnesení Okresního soudu v Teplících č. j. 35 E 3922/99 - 15 ze dne 27. 6. 2000, Rozhodnutí o příklepu č. j. 16 Ex 643/04 ze dne 4. 10. 2007, Usnesení Okresního soudu v Teplících č. j. 14 Nc 9235/2004 - 95 ze dne 5. 1. 2009, odvolání stěžovatele proti usnesení Okresního soudu v Teplících č. j. 14 Nc 9235/2004 - 95 ze dne 5. 1. 2009

Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že dne 28. 9. 2009 se soudní exekutor k žádosti kárné žalobkyně vyjádřil, přitom skutkový stav nečinil sporným, k podstatě vytýkaného protiprávního jednání (souběžného vedení exekuce) uvedl, že se nejedná podle platné právní úpravy o souběh exekuce podle o. s. ř. a podle exekučního řádu, odkázal přitom na rozhodnutí NS sp. zn. 20 Cdo 331/2004 ze dne 21. 7. 2004. Dále s odkazem na poslední novelizaci exekučního řádu ke dni 1. 11. 2009 poukazuje na skutečnost, že jeho postup byl do 1. 11. 2009 plně v souladu se zákonem.

Ustanovení §117 v odstavci 3 exekučního řádu stanoví, že do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce 2 měsíců. Toto omezení brání tomu, aby nebyly podávány nepodložené kárné žaloby, ale také zbytečnému a neodůvodněnému prodlužování subjektivní lhůty k podání kárné žaloby. Uvedené ustanovení však zásadně nelze interpretovat tak, jak činí kárná žalobkyně, tedy, že lhůta pro podání žaloby, jsou-li činěny nějaké (přípravné) úkony, je 8 měsíců. Úkony, které má citované ustanovení na mysli, nelze rozumět jakékoli úkony, ale pouze takové, které jsou nezbytné pro podání kárné žaloby, tedy takové úkony, kterými se zjišťuje a priori, zda se vůbec popsáný skutek stal, tak jak je v podaném podnětu popsáno. I tyto úkony je však třeba činit bez zbytečného odkladu, tedy vždy již v šestiměsíční lhůtě. Pouze o dobu, po kterou jsou takové úkony činěny, se staví šestiměsíční lhůta a pouze o tuto dobu, po kterou se tak děje, se fakticky šestiměsíční lhůtu prodlouží, maximálně však o dva měsíce. Uvedené ustanovení tedy nelze vykládat tak, že kárný žalobce má k dispozici subjektivní lhůtu 8 měsíců.

V projednávané věci se kárná žalobkyně dozvěděla z podání, které jí bylo prokazatelně doručeno dne 28. 9. 2009, všechny skutkové okolnosti. K žádosti kárné žalobkyně soudní exekutor zaslal své vyjádření, v němž nečiní nikterak sporným skutečnosti, které se staly, vysvětluje zde pouze důvody svého jednání s tím, že je nepovažuje nezákonné. V dalším se tedy jednalo fakticky toliko o právní hodnocení. Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že kárná žalobkyně z vyžádaných spisů, které obratem vrátila, nicméně poté opakovaně vyžádala, pořídila kopie některých listin, žádné jiné úkony, které by směřovaly ke zjištění dalších

skutečností, které by nebyly zřejmé již z podané stížnosti, ze spisu nevyplývaly. Svůj postup kárná žalobkyně ospravedlňovala tím, že musela např. opětovně již vyžádaný spis vyžádat, neboť jej musela v krátké době vrátit z důvodu probíhajícího řízení před okresním soudem. Žádný konkrétní relevantní úkon, který by směřoval k „přípravě“ pro podání kárné žaloby kárná žalobkyně neuvedla a setrvala na tvrzení, že časový prostor potřebovala k soustředění spisů a k tomu, aby se s věcí důkladně seznámila, osvědčila originály, nastudovala problematiku a podala kárnou žalobu. Na druhou stranu však kárná žalobkyně uvedla, že nepotřebovala vyžadovat k posouzení věci exekutorský spis, který si nevyžádala, neboť vycházela v případě právního posouzení věci ze závěru odvolacího soudu a zcela se shodla s hodnocením věci, jak učinil stěžovatel. V této souvislosti není tedy zřejmé, jaké přípravné úkony, k prověření jakých skutečností a zda tedy vůbec, byly třeba provést, a to zvláště k přihlídnutím k tomu, že kárná žaloba zcela převzala zjištění i hodnocení stěžovatele. Obecně lze jistě připustit, že i vyžádání spisů a prověření údajů v nich může být považováno za úkon dle § 117 odst. 3 exekučního řádu, nicméně tak se děje v řádu několika dní, kdy je konkrétně prověřováno (jak tomu bylo i v daném případě, kdy např. spis OS v Litoměřicích byl zapůjčen dne 4. 11. 2009 a vrácen dne 13. 11. 2009, přičemž z uvedeného spisu byly pořízeny kopie rozhodnutí soudu) nikoli však v řádu celých 2 měsíců.

Kárný senát má v projednávané věci za to, že již v okamžiku podání stížnosti a poté i z vyjádření obviněného exekutora měla kárná žalobkyně nejpozději dne 28. 9. 2009 (vyjádření exekutora) dostatek nesporných a relevantních informací pro podání kárné žaloby, přitom od této doby nečinila žádné úkony, které by bylo lze považovat za přípravné úkony nezbytné pro podání kárné žaloby, které by bylo lze zohlednit ve smyslu ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu. Kárná žaloba byla podána opožděně.

S přihlídnutím k výše uvedenému kárný senát pouze obiter dictum k námitce obviněného exekutora stran absence vymezení skutku v návrhu, uvádí, že přes uplatněné výhrady nevybočuje kárná žaloba z požadavků vymezených ustanovením § 117 odst. 4 exekučního řádu. Byť lze připustit, že nemá „klasické“ schéma, nelze v žádném případě dovozovat, že by z ní nebylo patrné, pro jaký skutek (skutky) byla podána. V jejím textu je totiž podstata jednání kárně obviněného soudního exekutora, v němž je shledáváno kárné provinění, dostatečně jasné, srozumitelně a jednoznačně popsána.

Vzhledem k tomu, že kárná žaloba byla podána po lhůtě, kárný senát v souladu s ust. § 19 odst. 4 ve spojení s ust. § 14 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů) řízení o kárném návrhu zastavil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné odvolání (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 9. listopadu 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu
pro řízení ve věcech soudních exekutorů